

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 45 centiemen.
Aankondigingen 45 centiemen per
drukregel.

TONGEREN, DEN 4 OCTOBER.

Een woord over Frankrijk.

Er gaat iets om in Frankrijk, zoo buitengewoon en grootsch, dat men moeilijk daarvan een spoor in het verledene zou vinden. Frankrijk, vernederd, op den boord van den ondergang gebracht door liberaal venijn, dat het in de onsterfelijke grondstellingen van 89 gezogen en in hare aders doen vloeien had, Frankrijk, sedert lang vreemd aan het gebed, keert tot God zijne smeekende oogen, en bereidt zich om zijn lot in handen te geven aan eenen vorst, die de levendige verpersoonlijking is van grondstellingen, welke rechtstreek diegene van 89 omverwerpen, en dit wel op het oogenblik dat het nog bezig is voor deze zijnen wierook te branden.

Eene geheimzinnige beweging stuwt Frankrijk vooruit naar dien vorst, over eenige weken nog beschouwd als onmogelijk, en nu door de stem des volks uitgeroepen als den eenigst bekwame, om in het land van den heiligen Lodewijk de zekerheid, de veiligheid, de orde en den voorspoed te herstellen, en te doen bloeien!

Zoo krachtig echter is deze beweging, dat zij, ondanks hen zelve, de meest tegenstandbiedende gemoederen met zich medesleept en geenen anderen hinderpaal meer vindt, dan in de vrijwillige verblindheid, de onwetendheid en de ikzucht!

Ja, de komst van den Graaf van Chambord op den troon van Frankrijk schijnt slechts nog eene zaak te zijn van maanden of van dagen, en wat deze gansch wonderbaar maakt, is, dat zij wordt voorbereid, zonder dat de vorst zelf aan de beweging deel neemt.

De Graaf van Chambord, inderdaad, is geen pretendent, volgens de gewone betekenis van dit woord. Koning door de geboorte, door het hart, en de oefening van den geest, is hij eerst en vooral de uitdrukking van een hooger, en bijna bovennatuurlijk grondbeginsel en hij, hij beweert niets anders te zijn. Hij maakt geene aanspraak, hij vervolgt geen recht; hij is, wat hij is, en hij heeft de innige overtuiging van hetgeen hij is.

Hij zegt rechtuit, gelijk nog de verledene week in den brief geschreven aan den markgraaf de Rodas Bevanent:

« Gij weet, dat ik van geene partij ben, en dat ik niet wil terugkomen om door eene partij te heerschen: ik heb de medewerking noodig van allen, en allen hebben mij noodig... »

DE NIEUWE DOKTOR.

Een verhaal naar het Hoogduitsch.

(16^e Vervolg.)

— Ja Robert, zegde zij en zij zag hem zoo kalm en bijna vrolijk aan dat hij gevoelde hoe hare woorden waarheid bevatten. En zij Robert, ging zij voort, laat mij ook van u hooren dat gij vrede verworven hebt, dat gij gelukkig zijt!

— Gelukkig, Elisabeth? en hij glimlachte smartelijk.

Wederom een stilzwijgen dat Elisabeth in het begin niet wilde verbreken. Eindelijk zegde zij op smeekenden toon:

— Verhaal mij uw verderen levensloop, Robert, zijt gij gehuwd?

— Ik was het, Elisabeth: een jaar geleden is mijne vrouw gestorven. Heeft Otto u dat niet gezegd?

Zij ontroerde en een oogenblik wendde zij haar gelaat van hem af, om voor hem den heringen bios te verbergen die hare wangen bedekte, doch weldra maakte die bios weder plaats voor de vorige bleke tint, en meer of min gejaagd antwoordde zij:

— Hij heeft slechts een enkele maal van u gesproken, en toen hoorde ik dat gij gehuwd waart en in 't bezit waart gekomen van een uitgestrekt landgoed in Silezië. Ik wist wat hij zelf van uw verleden gehoord had, zoodat ik voor mij daarover niet weder spreken kon. Maar nu kan ik uw levenspad voortaan als afgebakend beschouwen, en ik kan hopen dat gij de rust... — zij durfde niet ten tweede male van geluk spreken — hebt wedervonden.

— Gij hebt gelijk, antwoordde Robert, mijn broeder wist in 't algemeen wel iets van... de aanleiding die mij op de vesting had gebracht,

Doch, het is juist deze wonderlijke houding die de stronkelsteenen voerbrenst, welke hem, in zijnen optocht naar de troon, nog onder de voeten liggen.

Het liberalisme, onbekwaam de grootsheid dezer houding te begrijpen, valt er tegen uit met al zijn venijn van leugentaal en laster. Het gevoelt, dat het de zending van den man Gods niet kan beletten, en het poogt deze door zijn spog te bezoedelen. Dit toch heeft niets, wat ons moet verwonderen: zulks is de rol van het liberalisme.

Hopen wij voor Frankrijk, dat weldra de laatste hinderpalen voor de komst van haren Koning zullen verdwijnen. Reeds hebben wij het menscheijk opzicht, in zake van godsdienst, ten gevolge van ijselijke gebeurtenissen in dit land, zien verbreken, en op denzelfden stond hebben wij Frankrijk in zijne boetende bedevaarten zoo katholiek gevonden, als op de schoonste dagen harer geschiedenis. Dat nu, door Gods hand, hetzelfde menscheijk opzicht, in zake van staatkunde, verbroken worde, en de witte standaard van Hendrik V zal wapperen op al de torens van Frankrijk!

Liberaal Hefdadigheid.

De liberalen beroemen zich zoozeer, en bijzonder ten tijde van kiezingen, om hunne verkleefdheid aan de kerk en godsdienst, dat veel eenvoudige menschen zich laten bedriegen door het uitwendige en hen wezenlijk aanzien als godsdienstig en onbekwaam om de religie tegen te werken, omdat zij naar de kerk gaan, hunnen Paschen houden en pastoor en priester beleefd zijn.

Ziehier een feit dat de oogen dier brave menschen zal helpen openen, en hun bewijzen dat de liberalen hier zouden doen wat Bismark in Pruisen en Carteret in Zwitserland doen, waar bisschoppen, pastoors en religieuzen vervolgd en verjaagd worden, kerken en geestelijke gestichten gesloten en goederen verbeurd. Iedereen kent of heeft ten minste al hooren spreken van de Liefdezusters, die zich zoo nederig de Kleine Zusters der Armen noemen, en die het ook waarlijk zijn.

GEDURIG de walgelijkste wonden zuiveren en verbinden; gansche nachten het koude doodsweet met engelachtig geluld staan af te vegen; troost in de zielen storten, zonder het minste eigenbelang, zonder ooit van iemand gezien en geprezen te worden dan van God alleen; gansche nachten stil bidden onder het hooren van den ijselijken doodsratel: ziedaar

maar hij wist niet in hoe verre de zaak nog bovendien voor u en voor mij daarmede in betrekking stond. Hij was toen nog zeer jong nauwelijks zeventien jaren oud, en hij bezocht 't gymnasium in het verwijderde stadje P., zoodat hem licht onbekend blijven kon hetgeen nauwelijks als een gerucht hier en daar was verspreid geworden. Voor mijn vertrouwen was hij toen nog niet rijp, en eerst in later tijd, toen ik weder in vrijheid was gesteld, ontstond er een meer vertrouwdelijk broederlijk gevoelen tusschen ons beide. Maar zelfs toen nog viel het mij zwaar van het verledene te spreken, en zoo is hij omtrent de nadere omstandigheden van deze verschrikkelijke gebeurtenissen... — bij dit woord beefde zijne stem — steeds in onwetendheid gebleven. Niettemin had hij een onbepaald vermoeden zoodat hij mij onlangs zegde, dat hij, die in dat rampzalig duël gevallen is, u van nabij bekend en bevriend met u was, want hij had gemeend eene ontmoeting bij u op te merken toen hij eens mijn naam noemde, zoodat hij verder vermeden heeft u van mij te spreken.

Hij zweeg eenige minuten, en ging toen op kalmer toon voort:

— Ik zal u dus van mijn leven verhalen, Elisabeth. Welaan, vergezel mij dan in die jaren welke sedert dien tijd over mijn hoofd voorbijgegaan zijn en die, zoodat gij zien zult, de sporen op mijn hoofd hebben achtergelaten.

En werkelijk waren de eens zoo donkere lokken, met enkele zilverkleurige haren vermengd, en het eens zoo trotsch onhoog geheven hoofd was nu een weinig gebogen; maar in die donkere oogen lichtte nog de oude veerkracht, ofschoon er tevens zekere zachmoedigheid en weekheid in die altijd nog schoone en edele trekken was, die daaraan eene uitdrukking verleende, welke Elisabeth vroeger nooit had waargenomen.

de gewone bezigheid van die arme Zusters. Maar dat begrijpen zij niet die op andere plaatsen hunne nachten overbrengen, mischien in de onderaardsche holen, waar zij overleggen hoe zij het best de gasthuizen zullen verlossen van religieuzen, en alzoo de ongelukkige, oude en kranke menschen van hunne grootste vrienden en weldoeners berooven; dat begrijpt bijzonder het liberaal bestuur van Blankenberghe niet.

Men herinnert zich nog hoe die heeren over eenige jaren een liefdegesticht afgeschafte hebben, om er eerst eene herberg en daarna eene dansaal van te maken. Hunne woede is nog niet voldaan, en hetgeen de verwondering en den eerbied zelfs der protestanten verwekt, doet hen schuimbekken van haat en gramschap.

Te Blankenberghe bestaat, zoodat in veel andere steden van ons land, eene schoone en nuttige instelling, te weten, de Zusters der Armen (les Petites Sœurs des Pauvres.) Die heilige dochters slachtofferen zich voor het welzijn der oude en kranke menschen; zij bezitten een gesticht waar zij 130 ouderlingen van beide geslachten verzorgen en onderhouden met de aalmoezen en bijzondere giften, welke zij van deur tot deur rondhalen; met hunnen ezel en hun karreken gaan zij van huis tot huis, en iedereen bejvert zich om iets van den afval der tafel bij te brengen, en als de Zusters dien afval herschapen hebben voor de lidmaten van Jesus-Christus, voor de oude, gebrekkelijke menschen, dan zullen zij den afval van den afval nutten.

Niet een mensch, zelfs niet een liberaal zou aan het bedelend Zusterken den penning kunnen weigeren, welken zij komt afsmeeken voor hare armen; maar te Blankenberghe ook zijn er geuzen, menschen zonder hert en medelijden. Die Zusters dan hadden de gewoonte jaarlijks eene collecte te doen in de omliggende badsteden; niets was er natuurlijker, want de vreemde heeren en dames, die geld genoeg hebben om honderde franken op den boord der zee te verkwisten en in het water te werpen, mochten ook wel eenige centiemen besteden tot het onderhouden van hunnen naaste. Verleden jaar dan liet M. Dujardin, burgemeester van Blankenberghe, aan de Zusters toe aalmoesen rond te halen alleen op den oever (plage); op den dijk (digue) mochten zij niet meer verschijnen.

De Zusterkens begrepen aanstonds dat het gemeentebestuur zocht om hun liefdewerk tegen te kanten; zij hebben zich ook niet bedrogen, want die liberaal minnaars van het

— Omtrent de jaren mijner eenzame opsluiting in de vesting, bewaar ik het stilzwijgen, begon hij; het zij genoeg gezegd dat die jaren de treurigste waren van mijn leven, en dat ik meer dan eens voor krankzinnigheid vreesde. Toen men mij eindelijk mijne vrijheid weder gaf, was mijne eerocht om eene aanzienlijke staatsbetrekking te bekleden, voor altijd vervloegen; een tijd lang vreesde ik dat tevens ook mijne veerkracht geheel en al geknakt was, want het was alsof ik eene algeheele verandering ondergaan had. De wereld rondom ons staat niet stil: dat ondervond ik vooral toen ik uit mijne gevangenschap bevrijd werd. Ik kon mij in al die veranderingen niet voegen; wellicht ook omdat in dien tusschentijd in mijne eigen wereldbeschouwing eene groote wijziging gekomen was. Kortom, alles stond mij tegen, en het was mij onmogelijk mij andermaal aan den staatsdienst toe te wijden. Maar nog voor ik iets anders bij de hand had, kwam mij het toeval te hulp, daar een oude kinderloos stiefbroeder van wijlen mijnen vader mij voorstelde bij hem in Silezië te komen, om mij te belasten met het beheer van zijne uitgestrekte goederen, die na zijnen dood in mijn bezit zouden overgaan. Ik gaf aan die uitnodiging gehoor, en er waren slechts weinige jaren toe nodig om mij volkomen op de hoogte van de zaken te brengen. Ik mag zeggen dat ik mij hier eerst weder op mijne plaats gevoelde en dat ik zelfs eenig levensgenot smaken mocht; want ik zag dat ik in zeker zin een zegen voor anderen worden kon, daar ik steeds getracht heb den stoffelijken toestand van al de onderhoorigen van mijnen oom te verbeteren en ook een gunstigen invloed heb zoeken uit te oefenen op hunne zedelijke en verstandelijke ontwikkeling, hetgeen mij in vele gevallen, meer dan ik durfde hopen, ook gelukt is.

volk hebben aan de Zusterkens laten weten dat het hun verboden is in het vervolg nog iets rond te halen of te bedelen op 't grondgebied van Blankenberghe. Door dien wraakgieringen en helschen maatregel willen zij hunnen religiehaat voldoen en onnoozele Zusters plagen, die niets dan goed doen; en nogtans zij straffen slechts degene voor dewelke zij moeten zorgen, zij werpen die ongelukkige grijaards op straat zonder brood en voedsel. Aan kwakzalvers en koordendansers integendeel, die veel beter zouden doen te werken dan hun leven alle oogenblikken te wagen, liet dit liberaal gemeentebestuur over eenige dagen toe hunne kunsten uit te voeren en aalmoezen rond te halen!

Ziedaar hoeverre zich de liberale liefdadigheid uitstrekt; wij zullen verder zien of die religiehaters zich die ongelukkige menschen zullen aantrekken en hun troost en bijstaan verleen.

STADS- EN PROVINCIE NIEUWS.

Hengsten-Keuring.

De commissie gelast met de keuring der hengsten bestemd tot de dekking in de provincie Limburg zal zich vereenigen te Hasselt maandag 10 november en te Tongeren dinsdag 11 november telkens om 11 uren.

De commissie is samengesteld als volgt:
Voorzitter: M. Breuls van Gellicke;
Leden: MM. Jadoul van Groot-Vorssen;
Baron de Heusch van Ridderborn van Vliemacl-Root; Delvigne van Freeren en Foelen van St-Truiden.

Secretaris: M. Calmo, secretaris der provinciale landbouw commissie.

Volgens art. 14 van het provinciaal reglement over de verbetering van het paardenras zullen de volgende premii verleend worden:

A. Plaatselijke premii van medestreving.
1° Eene eerste premie van 200 franken met eenen zilveren eerpenning, eene tweede premie van 150 franken en eene derde premie van 100 franken, de eene en de andere met eenen bronzen eerpenning, aan de eigenaars der drie beste trekhesten van den ouderdom van 3 jaren;
2° Eene eerste premie van 300 franken met eenen zilveren eerpenning en eene tweede premie van 200 franken met eenen bronzen eerpenning, aan de eigenaars van de twee beste trekhesten ten minste 4 en ten hoogste 9 jaren oud;

B. Provinciale premie van medestreving.
Eene premie van 500 franken met eenen zilver-vergulden eerpenning, aan den eigenaar van den beste trekhest der geheele provincie.
C. Bewaringspremie.

Eene bewaringspremie van 275 franken voor elke hengst die vroeger eene eerste premie van

Toen mijn oom eenige jaren later stierf zag ik mij in het onberpakt bezit zijner goederen, daar hij in zijn testament geene de minste beperkende bepalingen of voorwaarde gesteld had; slechts een wensch had hij nog met stervende lippen uitgesproken: een wensch, dien ik nogtans geheel met vrijen wil heb vervuld, Elisabeth. Reeds bij mijne komst op de goederen van mijnen oom had ik daar een jong meisje aangeetroffen, eene zusters-dochter van wijlen mijne tante, dat door haar en door mijnen oom was opgevoed en door beide innig geliefd werd. Zij verdiende die liefde, want Julia was een beminlijk meisje en wel in staat om een teederder gevoel te verwekken in het hart van een jonkman, die in hare nabijheid leefde, wanneer niet... die... eene... — maar genoeg; ik woonde jaren lang met haar onder hetzelfde dak, zonder voor haar iets anders te ondervinden dan gevoelens van vriendschap en achting voor hare beminlijke hoedanigheden. Toen overleed mijn oom, en met zijne laatste woorden vertrouwde hij mij zijne steeds verzwegen lievelingswenschen toe, mij met Julia vereenigd te zien. Ik had altijd gehoopt dat de tijd ons weer tot elkander zou doen vadersen, maar nu trachtte hij mij de oogen te openen voor den schat dien hij voor mij bestemd had. Hij vorderde geene belofte, en ik zou dan ook niet in staat geweest zijn die te geven, want ik had nooit aan de mogelijkheid gedacht ooit zulk een huwelijk aan te gaan, en ook nu deinsde ik aanvankelijk daarvoor terug. Maar toen mijn oom den laatsten snik gegeven had, toen gevoelde ik zulk eene leegte in mijn hart en voor het eerst ondervond ik weder het weldadige van eene deelneming, betoond, door een wezen als Julia. Tevens merkte ik nog iets op dat mij in het eerst met kommer vervulde: Julia bemindde mij!

Wordt vervolgd.